

Vitazstvo Srdca

JEŽIŠ, DÔVERUJEM TI!

Rodina Panny Mărie

2012 (IV) / č. 87

„Som Láska a Milosrdenstvo!“

„V dnešnej dobe ľudstvo nevyhnutne potrebuje,
aby sa mocne hlásalo a dosvedčovalo Božie milosrdenstvo.“

Týmito slovami 16. septembra 2007 pri modlitbe Anjel Pána pápež Benedikt XVI. povzbudil všetkých kresťanov, aby sa stali apoštolmi Božieho milosrdenstva. Ďalej povedal: „Prorockým spôsobom tušil túto pastoračnú naliehavosť milovaný Ján Pavol II., ktorý bol veľkým apoštolom Božieho milosrdenstva. Počas celého svojho pontifikátu bol misionárom Božej lásky medzi národmi. Vyzýval kresťanov a ľudí dobrej vôle, aby uverili, že Božie milosrdenstvo je silnejšie ako všetko zlo.“

Ako nikdy predtým je dnes naša spoločnosť poznačená nemilosrdným konkurenčným bojom, silným tlakom podávať výkony, depresiami, strachom, potláčanou vinou a vnútorným zúfalstvom. Práve preto si Boh vyvolil poľskú rehoľnú sestru Faustínu Kowalskú, aby vo svete, ktorý je tak veľmi chudobný na lásku a vzájomnú ohľaduplnosť, hlásala jeho nepochopiteľné milosrdenstvo. „V Starom zákone som posielal k svojmu ľudu prorokov s výstrahami. Dnes posielam teba k celému ľudstvu so svojim milosrdenstvom... Moje milosrdenstvo je také veľké, že za celú večnosť ho nepochopí nijaký rozum, ani ľudský, ani anjelský. ... Nechcem trestať ubolené ľudstvo, ale túžim ho uzdraviť a privinúť k svojmu milosrdnému srdcu. ... Najväčší hriešnici by dosiahli veľkú svätosť, keby dôverovali môjmu milosrdenstvu. ... Čím väčší hriešnik, tým má väčšie právo na moje milosrdenstvo.“

Pán prosí len o jedno: „Nech sa nebojí ku mne priblížiť slabá, hriešna duša. ... Aj keby duša bola ako rozkladajúca sa mŕtvola, a aj keby z ľudského pohľadu už nebolo pre ňu vzkriesenia a všetko bolo už stratené, nie je tak u Boha. ... Svojím milosrdenstvom prenasledujem hriešnikov na všetkých ich cestách a moje srdce sa raduje, keď sa vracajú ku mne. Zabúdam na horkosť, ktorou napájali moje srdce, a teším sa z ich návratu. ... Povedz hriešnikom, že vždy na nich čakám, načúvam úderom ich srdca, kedy začne biť pre mňa. ... Som sama Láska a Milosrdenstvo samo, neexistuje úbohosť, ktorá by sa mohla merať s mojím milosrdenstvom. Žiadna úbohosť ho nemôže vyčerpať, lebo vo chvíli, keď sa dáva, stáva sa väčším. Duša, ktorá dôveruje v moje milosrdenstvo, je najšťastnejšia, lebo ja sám sa o ňu starám.“

Pre všetkých kňazov „majú hovoriť dušiam o mojom veľkom a nepochopiteľnom milosrdenstve. ... Povedz mojim kňazom, že zatvrdilí hriešnici sa budú kajať po ich slovách, keď budú hovoriť o mojom nesmiernom milosrdenstve, o zľutovaní, ktoré mám voči nim vo svojom srdci. Kňazom, ktorí budú hlásať a oslavovať moje milosrdenstvo, dám predivnú moc, pomažem ich slová a pohnem srdcia, ku ktorým budú hovoriť ... dokonca aj srdcia tých najzatvrdilejších hriešnikov.“

Keď blahoslavený pápež Ján Pavol II. v roku 1997 takmer po 20-ročnom pontifikáte prišiel do Krakova ako pútnik, verejne vyznal: „Posolstvo Božieho milosrdenstva mi je vždy blízke a vzácne, určitým spôsobom formovalo môj pontifikát.“

Boh potvrdil túto „misiu“ Svätého Otca Jána Pavla II., keď si ho povolal k sebe dňa 2. apríla 2005, práve v predvečer sviatku Božieho milosrdenstva, ktorý on sám zaviedol.

Sr. Mária Faustína Kowalská

1905-1938

ohlasovateľka Božieho milosrdenstva

„*V*šimla som si, že od vstupu do kláštora mi vyčítali jednu vec – že som svätá, ale vždy to povedali s iróniou. Zo začiatku ma to veľmi bolelo, ale keď som sa povzniesla vyššie, nevšímala som si to. Keď však raz pre moju svätosť trpela istá osoba, vtedy ma to veľmi zbolelo, že kvôli mne môžu mať druhí nejaké neprijemnosti, a začala som sa Pánu Ježišovi žalovať, prečo je to takto. Pán mi odpovedal: „Prečo si smutná? Veď ňou si, onedlho to sám vyjavím a budú vyslovovať to isté slovo – **svätá** –, ale už s láskou.“ Určite už oveľa skôr, ako Ján Pavol II. v Nedeľu Božieho milosrdenstva v Jubilejnom roku 2000 na Svätopeterskom námestí s očividnou radosťou vyhlásil svoju krajanu za svätú, bola táto jednoduchá laická sestra z Poľska jednou z najznámejších a najobľúbenejších rehoľníčok Katolíckej cirkvi. Koho by to udivovalo? Veď Ježiš jej daroval nádherné povolanie: viesť ľudstvo k veľkej dôvere v Božie milosrdenstvo, ktoré „je také veľké, že za celú večnosť ho nepochopí nijaký rozum, ani ľudský, ani anjelský.“ Ona sama vo svojom známom *Denníčku* prosila Boha iba o jedno: „Ježišu môj, každý z tvojich svätých odzrkadľuje jednu z tvojich čností. Ja túžim odzrkadľovať tvoje lútostivé Srdce, plné milosrdenstva, chcem ho oslavovať. Nech je tvoje milosrdenstvo, ó, Ježišu, vtlačené do môjho srdca a duše ako pečať a to bude mojím znamením v tomto aj v budúcom živote. ... Pomôž mi, Pane, aby moje srdce bolo milosrdné, aby som vedela spolucítiť s utrpením blížnych. Nikomu neodmietnem svoje srdce. Budem úprimná aj voči tým, o ktorých viem, že budú zneužívať moju dobrotu...“

Prvé Božie volanie

*D*ňa 25. augusta 1905 prišla Helena na svet ako tretie z desiatich detí v jednoduchej roľníckej rodine v dedine Glogowiec. Napriek veľkej chudobe sa toto veselé dievča líšilo od ostatných detí tým, že so svojimi skromnými úsporami sa veľmi ochotne podelilo s ešte chudobnejšími.

„*N*ástojčivé Božie volanie,“ tak si neskôr spomína, „milosť povolania do rehoľného života, som cítila v sebe už od siedmich rokov. Vtedy som prvý raz počula v duši Boží hlas. Bolo to pozvanie žiť dokonalejší život, ale tomuto hlasu milosti som nebola vždy poslušná. Nestretla som nikoho, kto by mi vedel tieto veci vysvetliť.“

*P*o necelých troch rokoch učenia muselo toto samostatné a inteligentné dievča zanechať školu a pomáhať rodine. Na lúkach, kde pásavala kravy, „od rána do večera ,kázala‘ zástupu detí, ktoré ju stále obklopovali. Všetci sa mali stať pustovníkmi, aby sa na púšti modlili za obrátenie hriešnikov,“ vysvetľuje jej brat Stanislav. Po svojom prvom svätom prijímaní sa Helena modlila ešte radšej, a to aj v noci, a tak chcela matka energicky zastaviť ,*toto preháňanie*‘.

„*A*le, mama, ja si myslím, že to je môj anjel strážca, ktorý ma v noci budí, aby som sa modlila,“ obhajovalo sa dieťa. Keďže sa o jedny sviatočné šaty musela deliť so svojimi sestrami, mohla ísť na nedeľnú svätú omšu len v pracovnom oblečení, a preto sa v kostole vždy skryla do kúta. No nedeľnú svätú omšu si nenechala ujsť.

Ako 14-ročná išla prvýkrát do služby, ale po roku rozhodne vyhlásila: „*Mama, ja musím ísť do kláštora.*“ Odpoveďou rodičov bolo rozhodné nie, a ani keď mala 18 rokov, jej to nedovolili. Unavená bojom s rodičmi sa Helena rozhodla, že „*bude žiť vo svete ako iné dievčatá*“.

Nezabudnuteľný ples

*T*ak ako povolal Pán Ježiš svojich apoštolov od rybárskych sietí, tak radikálne to urobil aj so sestrou Faustínou, ktorá pre neho zanechala všetko v jedinom okamihu. Aké pamätihodné bolo toto stretnutie!

„*Ustavičné volanie milosti bolo pre mňa veľkým utrpením, ale snažila som sa ho prehlušiť rôznymi zábavami. No moja duša nenachádzala v ničom uspokojenie. Vyhýbala som sa vo svojom vnútri Bohu a celou dušou som bola naklonená k stvoreniam. Božia milosť v duši však zvíťazila.*“

Raz som bola s jednou svojou sestrou na plese. Keď sa všetci najlepšie zabávali, moja duša prežívala vnútorné muky. Vo chvíli, keď som začala tancovať, zrazu som zbadala vedľa seba Ježiša. Ježiša umučeného, obnaženého, celého pokrytého ranami. Povedal mi tieto slová: ‚Ako dlho mám ešte kvôli tebe trpieť a dokedy ma necháš ešte čakať?‘ – V tom okamihu stíchla lúbezná hudba, spoločnosť, v ktorej som sa nachádzala, mi zmizla z očí, zostal iba Ježiš a ja. Posadila som sa vedľa svojej drahšej sestry, chcela som to, čo sa dialo v mojej duši, zakryť bolesťami hlavy. O chvíľu som potajomky opustila spoločnosť aj sestru a šla som do Katedrály sv. Stanislava Kostku. Začínalo už sviatať, v katedrále bolo málo ľudí. Nestarala som sa, čo sa okolo mňa deje, vrhla som sa na zem dolu tvárou s rozpaženými rukami pred Najsvätejšiu sviatosť a prosila som Pána, aby mi ráčil dať spoznať, čo mám ďalej robiť. Vtom som začula slová: ‚Ihneď odcestuj do Varšavy, tam vstúpiš do kláštora.‘

*V*stala som od modlitby, odišla domov... Nakoľko som mohla, zverila som sa sestre s tým, čo sa odohralo v mojej duši. Prosila som ju, aby sa za mňa rozlúčila s rodičmi, a len tak, v jedných šatách, bez ničoho, pricestovala som do Varšavy.“

*A*by však mohla vstúpiť do kláštora, musela mať výbavu, a tak bola nútená opäť sa zamestnať ako slúžka. Toto dievča s dvoma hrubými ryšavými vrkočmi a pehavou tvárou bolo pracovité, nábožné, veselé a medzi deťmi obľúbené. Jej domáci si ju preto veľmi vážili, mali ju radi a nechceli jej dovoliť odísť.

*V*iackrát prosila o prijatie v rôznych kláštoroch, no bezvýsledne. Vždy sa opakovalo to isté: „*Toto dievča bez vena, bez vzdelania, ktoré nevie ani poriadne čítať a písať, ktoré sa ničomu nevyučilo a má iba jednoduché obnosené šaty, určite nie je zaujímavou kandidátkou.*“ „*Až som konečne zaklopala na bránu nášho kláštora,*“ pokračuje sestra Faustína. „*Prišla ku mne matka predstavená, terajšia generálna matka Michaela. Po krátkom rozhovore mi kázala ísť za Pánom domu a opýtať sa, či ma prijme. Hneď som pochopila, že sa mám opýtať Pána Ježiša. S veľkou radosťou som išla do kaplnky a opýtala som sa Ježiša: ‚Pane tohto domu, prijmeš ma?‘*“

*H*neď som počula hlas: „*Prijímam ťa, si v mojom srdci.*“ Keď som sa vrátila z kaplnky, matka predstavená sa ma najprv opýtala: „*Tak čo, prijal ťa Pán?*“ Odpovedala som, že áno. „*Keď ťa prijal Pán, i ja ťa prijímam,*“ odvetila. *Také bolo moje prijatie do kláštora.*“

*A*tak vstúpila Helena Kowalská 1. augusta 1924 ako 19-ročná do Kongregácie Matky Božieho milosrdenstva. A o niekoľko rokov neskôr si sestra Faustína vo svojom Denníčku poznamenáva: „*Všetko sa začína Tvojím milosrdenstvom; všetko sa končí Tvojím milosrdenstvom.*“

Neobyčajné v obyčajnom

*A*ko pomocná sestra bola mladá postulanka hneď určená vykonávať ťažkú prácu v domácnosti. „*Po troch týždňoch som však zbadala, že je tu málo času na modlitbu a mnohé iné veci, ktoré zodpovedali želaniam mojej duše. Rozmýšľala som teda o prestupe do prísnejšej rehole.*“ No keď ju Pán uistil slovami: „*Na toto miesto som ťa povolal, a nie niekde inde, a tu som pripravil pre teba veľa milostí,*“ zostala pokojná. „*Od tej chvíle sa cítim stále šťastná a spokojná.*“ A ako poznamenala istá sestra, v nasledujúcich trinástich rokoch „*sa svojou jednoduchou, pokornou službou v mnohých domoch kongregácie celkom zničila.*“

Keď sa raz predstavenej pýtali, prečo posielala sestru Faustínu z jedného kláštora do druhého, ona odpovedala: „*Nie je ľahké nájsť také sestry, ktoré sa nechajú preložiť bez šomrania a odporu. Ale sestra Faustína k takým patrí... S horlivosťou sa púšťala do každej práce, aj keď nemala dosť skúseností,*“ pokračovala predstavená. „*Bola presvedčená, že poslušnosť môže všetko nahradiť, a bolo to skutočne tak!*“

Všetci obdivovali jej umenie variť a piecť.

*N*eskôr mala vynikajúce výsledky aj v záhrade, kde „drela za štyroch a raz od vyčerpania omdlela.“ Tam sa často modlievala: „Pane, pomáhaj mi, lebo sa v tom vôbec nevyznám.“

Súčasne dobrovoľne pomáhala aj sestre v kuchyni, ktorá stála často večer sama a unavená pred neumytými riadmi. „Áno, rada som zastúpila druhých, keď bolo treba urobiť niečo ťažké,“ zverila sa sestra Faustína vo svojom denníku. „Pochopila som, že tým robím Ježišovi radosť ... Tie najmenšie veci získajú neoceniteľnú hodnotu, keď ich robíme z lásky.“

*N*iet divu, že ochota tejto stále sa usmievajúcej pomocnej sestry bola veľmi často zneužívaná. Nejedna spolusestra dosvedčila:

„Sestra Faustína je alebo hlúpa, alebo svätá, lebo naozaj priemerný človek by nezniesol, aby mu niekto stále robil takto napriek! ... Sestra Faustína všetkých prevyšovala svojou miernosťou, pokorou a duševnou vyrovnanosťou. Bola veľmi poslušná, nikdy nešomrala ani sa nestážovala. Bola veľmi trpezlivá ... Nech robila čokoľvek, zdalo sa, že to robí výlučne pre jedného. Ježiša milovala tak vrúcne, ako sa vo svete milujú manželia. Nevie, ako sa mám vyjadriť: ona myslela iba na NEHO!“

Skutočne, počas všetkých každodenných prác sa snažila žiť v Božej prítomnosti. „Zastavovala nás dokonca aj vtedy, keď sme čistili pece a keď sme dávali do vedier popol, aby sme sa modlili na rôzne úmysly!“ spomína sestra Lidvina. Mladé sestry sa zhodovali v jednom: „Ona sa nemodlila tak ako my. Jej postoj v kaplnke nás privádzal do údivu. Bola stále na kolenách, bez pohybu, bez opory a nevníkala nič okolo. Mohli sme vchádzať alebo vychádzať, ona si nič nevšimla.“

No nie všetky jej boli naklonené, a tak jej niektoré otvorene dávali najavo svoju závišť a odmietnutie. „Vy pravdepodobne nikdy neprežívate žiadne skúšky. Vám ide všetko samo od seba,“ hovorievali tvrdo a utrápená sestra Faustína sa po mnohých ponížovaniach ponáhľala do kaplnky, kde pri takýchto „pichnutiach špendlíkom ... tiekla krv, hoci nebolo vidieť ranu ... V duchu som otvorila cibórium, hlavu som si položila na okraj kalicha a moje slzy pokojne padali do Srdca toho, ktorý chápe každú bolesť.“

Ťažko skúšaná novička

*A*ko 21-ročná počas obliečky stratila sestra Faustína vedomie, lebo „vo chvíli obliečky mi Boh dal poznať, ako veľmi budem trpieť.“

Aby mohol Ježiš svoju nevestu vyformovať za patrónku zúfalých, musel ju viesť školou utrpenia, v ktorej sa „naučila dôverovať proti každej nádeji, proti každému pocitu ... Koncom prvého roku noviciátu sa začalo v mojej duši stmievať. Nepocitujem žiadnu radosť z modlitby, rozjímanie ma stojí veľa námahy, začína sa ma zmocňovať strach. Môj rozum bol zvláštne zatemnený, žiadna pravda mi nebola jasná. Keď mi niekto hovoril o Bohu, moje srdce bolo ako kameň. V modlitbe som nenachádzala žiadnu útechu. Obklopoval ma strach, a keď som sa pozrela na seba, videla som iba hriech a ničotu ... Nechá-pala som najjednoduchšie modlitby. Tak ubehla prvá hodina modlitby, alebo skôr boja. Rozhodla som sa modliť druhú hodinu ... tretiu hodinu.“

Potom sa jej duši konečne ukázal trpiaci Pán a láskyplne jej vysvetlil: „*Nevesta musí byť podobná svojmu ženíchovi. Často ponechávam veľké milosti na koniec modlitby.*“

V tom čase nemala sestra Faustína duchovného vodcu, ktorý by jej už konečne povedal, čo má robiť. So svojím ťažko skúšaným duchovným životom a výnimočnými milosťami bezmocne hľadala pomoc. Píše o tom: „*Chodila som od predstavených k spovedníkovi, od spovedníka k predstaveným, a nenachádzala som uspokojenie.*“ „*Je nemožné, že by sa Boh viazal na stvorenie takým vrúcnyim putom,*“ povedala predstavená a jednoduchá laická sestra v tichosti trpela. „*Božie milosti sa mi stali veľkým trápením, a tak som sa začala vyhýbať stretnutiam s Pánom, keďže som sa bála, že som sa stala obeťou preludu. No Ježiš ma o to viac prenasledoval svojimi darmi.*“ Až po dva a pol roku ju Pán oslobodil od týchto skúšok. „*Zachránila ma len poslušnosť. Cítila som, že som zaliata Božím svetlom. Odvtedy moja duša prebýva s Bohom ako dieťa so svojím milovaným Otcom.*“

Na jednoduchú slávnosť obliečky sestry Márie Faustíny prišli napokon aj jej rodičia, ktorí sa dovtedy hnevali, a teraz sa veľmi divili, keď videli svoju dcéru „*takú šťastnú!*“

Vzácná svadobná kytica

*N*a slávnosť večných sľubov 1. mája 1933 pozvala 27-ročná sestra Faustína „*celé nebo a zem!*“ No koľko bolestných dní predchádzalo tomuto „*svadobnému dňu!*“

„*Všetko sa dalo ešte znieť. Keď ma však Pán požiadal, aby som namalovala obraz, to už naozaj začali hovoriť o mne trochu hlasnejšie a pozeráť sa na mňa ako na nejakú hysteričku... Teraz vidím, že na mňa striehli ako na zlodeja všade: v kaplnke, pri povinnostiach, v cele... Naozaj, moja úbohá posteľ, aj ona bola veľakrát kontrolovaná. Neraz som sa musela smiať...*“ Predstavená sa chovala odmietavo. „*Hovorila mi, nech si vyhodím z hlavy, že by Pán Ježiš so mnou takto dôverne prebýval, s takou úbohousťou, s takou nedokonalosťou. Pán Ježiš sa zjednocuje len so svätými dušami, zapamätajte si to. ... Dobré si to vtlačte do hlavy. Ale dobre, obstarám vám plátno a farby, pustite sa do práce.*“ Až neskôr sa predstavená dozvedela, aká smutná od nej odchádzala sestra Faustína a ako sa obrátila na viaceré spolusestry s otázkou, či by ony nemohli namaľovať Pánov obraz. Zbytočne.

*P*očas osemdňových duchovných cvičení, ktoré predchádzali večným sľubom, musela sestra Faustína ako laická sestra upratovať celú jednu veľmi náročnej sestry, ktorá sledovala každý jej krok a neustále ju karhala. „*Zo všetkých utrpení a ťažkostí chcem pripraviť kyticu pre Ježiša na deň nášho večného sobáša,*“ predsavzala si. Ako prípravu na svoje definitívne áno bola na spovedi u Bohom osvieteného pátra Eltera z Ríma. Bola to možno najrozhodujúcejšia spoveď jej života. „*Buďte úplne spokojná, Ježiš je vaším učiteľom a dôverným vzťahom s Ježišom nie je ani hystéria, ani snívanie, ani klam,*“ – vysvetľoval jej a ona od tohto okamihu už nikdy viac nemala pochybnosti o vnútorných vnuknutiach.

V tom istom roku sestra Faustína konečne spoznala špirituála Sopočku, Ježišom prisľúbeného duchovného vodcu. Keď mu sestra hovorila o Ježišovom príkaze dať namaľovať jeho obraz, najprv vyhýbavo povedal: „*Maľuj Boží obraz vo svojej duši.*“

No napokon to bol tento sväto žijúci svedník, ktorý sa ako jediný zastával posolstiev a nechal namaľovať a verejne vystaviť obraz tak, ako si to prial Ježiš. Aká veľká radosť to bola pre sestru Faustínu, ktorá sa mohla zúčastniť na slávnosti! Na spiatočnej ceste však musela „zaplatiť“ za darované milosti, keď musela znášať hrozné trápenia démonov plných nenávisti.

Tí však zmizli v tom okamihu, keď si sestra Faustína privolala na pomoc svojho anjela strážcu, ktorý ju vo viditeľnej podobe sprevádzal až domov. „*Mal pokojné a skromné oči; na čele mu žiaril plameň.*“

Keď sestra Faustína o niekoľko týždňov oznámila svojim predstaveným, že Ježiš ju poveril založením novej kongregácie, hneď urobili „*jej rozprávkam koniec*“ a preložili ju z Vilnius do Krakova.

Utešiteľka chudobných

„*Tak sa deň začína bojom a bojom sa aj končí. Keď idem spať, cítim sa ako vojak, vracajúci sa z bojiska.*“ Na vrátnici v kláštore, sama už zoslabnutá tuberkulózou, spoznávala sestra Faustína zmýšľanie, strach a niekedy aj averziu chudobných, ktorí nie vždy vedeli s pokorou vystrieť svoju ruku. „*Chcem sa k nim chovať tak, ako by to na mojom mieste robil Kristus,*“ to bolo jej predsavzatie. „*Dnes prišiel na vrátnicu Ježiš v podobe chudobného mládenca. Zbedačený mládenec, v šatách veľmi roztrhaných, bosý a s odkrytou hlavou, bol veľmi premrznutý, lebo deň bol daždivý a chladný. Prosil si niečo teplé na jedenie. Išla som do kuchyne, ale nič pre chudobných som nenašla. Po chvíli hľadania sa našlo trochu polievky. Zohriala som ju, nadrobila do nej trochu chleba a podala som chudobnému, ktorý ju zjedol. Vo chvíli, keď som od neho brala hrnček, dal mi poznať, že je Pánom neba a zeme. Keď som uvidela, kým on skutočne je, zmizol mi z očí. Keď som prišla do izby a rozmýšľala o tom, čo sa stalo na vrátnici, začula som v duši slová: „Dcéra moja, do mojich uší sa dostalo dobrorečenie chudobných, ktorí ma zvelebujú, keď odchádzajú z vrátnice. Páčilo sa mi toto tvoje milosrdenstvo v medziach poslušnosti, a preto som zišiel z trónu, aby som ochutnal plody tvojho milosrdenstva.“*“

Touto chorobou chcem oslávit Boha

*U*ž počas prvého roku v noviciáte sa u úplne vyčerpanej sestry pracujúcej v kuchyni ukázali prvé symptómy choroby. Boh však dopustil, že lekár dlhý čas vždy iba konštatoval: „*Sestra, na vašich pľúcach nič nenachádzam.*“ „*Ale ja mám bolesti,*“ odvetila pokojne sestra Faustína a odišla. Dokonca i niektoré spolusestry si pošuškávali, že sa rozmaznáva, lebo v skutočnosti vôbec nie je chorá, iba si niečo namýšľa. Ťažko skúšaná sestra, ktorá vedela tak dobre skryť svoje utrpenia v Ježišovom Srdci, sa často modlila a prosila o „*jeho milosrdný pohľad*“ a o „*čistú lásku*“ k sestrám, „*ktoré si často myslia, že laické sestry majú srdce z kameňa, hoci to tak nie je.*“

Bola síce pre sestry dosť dobrá „ako odpadový kôš na ich starosti“ a často sa cítila „ako koberček pod nohami sestier, po ktorom môžu nielen chodiť, ale môžu doň utierať aj svoje nohy. Pod nohami sestier je moje miesto. Budem sa o ne v každodennom živote starať tak, že to ľudské oko nezbadá.“ Keď sa krízy nahromadili a oberali ju o spánok, využívala tento čas tak, že „pre záchranu duší navštevovala v duchu kostoly a kaplnky na celom svete.“ Napokon jej lekári diagnostikovali tuberkulózu pľúc, vnútorností a krku a sestru Faustínu, ktorá sa cítila ako „mŕtvola v úplnom rozklade“, poslali dvakrát do sanatória. No ona si nepriala „ani uzdravenie, ani smrť; všetko je dobré, len nech sa splní Božia vôľa. Vinula som sa do náručia Jeho milosrdenstva ako dieťa.“

Riaditeľ sanatória Dr. Silber, židovský konvertita, dosvedčil, že úsmev „jeho výnimočnej pacientky“ bol stále rovnaký a nezmenil sa, ani keď mala silné bolesti. U nej sa všetko točilo okolo jednej otázky: „Môžem zajtra prijať sväté prijímanie, alebo nie?“ Keď raz nemohla, videla vedľa svojej postele serafína, ktorý jej podal hostiu so slovami: „Hľa, Pán anjelov.“ A to sa opakovalo za sebou 13 dní. Keď potom priniesli ťažko chorú sestru dva týždne pred smrťou do kláštora, na osobné želanie dostal od nej Dr. Silber na rozlúčku obrázok svätej Terezy Ježiškovej. O darovanom obrázku povedal: „Tento obrázok bol svedkom všetkých jej utrpení,“ a s radosťou ho zavesil nad posteľ svojho syna.

„Nebojím sa, že by sa od neho mohol nakaziť, lebo sestra Faustína bola skutočne svätá. A ak to mám povedať stručne: svätí nemôžu nakaziť!“

Dám ti účasť na diele vykúpenia

Ježiš si od svojej nevesty prial: „Chcem, aby si sa obetovala za hriešnikov a zvlášť za tých, ktorí sa vzdali každej nádeje na Božie milosrdenstvo,“ a sestra Faustína spolupracovala s týmto prianím. Žiadna obeta sa jej nezdala priveľká za tých hriešnikov, ktorí už nedúfali v Božie milosrdenstvo. „Chápem duše, ktoré trpia v beznádeji, lebo ja som tiež prešla týmto ohňom,“ to vedela táto poslankyňa Božieho milosrdenstva z vlastnej skúsenosti, keď brala na seba hriech nedôvery a nevysloviteľnú núdzu zúfalých. Satan jej dal pocítiť svoju nenávisť, lebo „jej zásluhou získavajú najväčší hriešnici opäť dôveru a vracajú sa späť k Bohu.“

„Celá som ako oheň,“ napísala, „horím túžbou zachraňovať duše; v duchu prechádzam celým svetom a zvlášť najzaostalejšími krajinami, aby som zachraňovala duše ... Moje priania sa nedajú zmerať; chcem, aby všetky národy spoznali Boha; chcem pripraviť všetky národy na druhý príchod Pána ... v duchu som pochopila, že tak veľa duší volá: ‚Dajte nám Boha!‘ ... A v okamíhoch vrúcnej dôvernosti s Ním sa mi zdalo, že osud celého sveta závisí odo mňa. ... Chcela by som byť kňazom, aby som ustavične hovorila o tvom milosrdenstve hriešnym dušiam, ktoré upadli do zúfalstva. Keby som bola misionárom, niesla by som svetlo viery do vzdialených krajín, aby Ťa mohli poznať aj tieto duše.“

Pomoc pre zomierajúcich

*N*a sklonku života si v sanatóriu uvedomila: „Je zvláštne, ako mi dáva Pán pochopiť, že niekto potrebuje moju modlitbu! Stáva sa to predovšetkým u zomierajúcich ... Niekedy im v poslednom boji pomáhám aj z veľkej vzdialenosti ... Odrazu som sa ocitla v neznámom dome, kde zomieral starší človek v strašných mukách. Okolo postele bolo množstvo diablov a plačúca rodina. Keď som sa začala modliť, duchovia temnoty sa rozprchli so sykotom a vyhrážali sa mi. Tá duša sa upokojila a plná dôvery spočinula v Pánovi. V tej istej chvíli som sa uvidela vo svojej izbe. Ako sa to deje, neviem.“ Hoci mala dar čítať v dušiach a vo víziách o budúcnosti predpovedala ‚dlhú hroznú vojnu, ktorá spustoší Európu‘, ľudia jej neverili. Je pravda: „Boh niekedy dovolí, že tí, ktorí sa na zemi trápia, nie vždy vidia ovocie svojej námahy. Radosť majú vyhradenú až v nebi.“

Až smrťou sa začína moje poslanie

*A*ká skromná bola zomierajúca sestra Faustína, keď si priala dostať len niekoľko klasov, „lebo zo sanatória nie je vidieť žiadne.“ „Počul to však jeden z pacientov, na druhý deň vyšiel zo sanatória na pole a priniesol mi niekoľko krásnych klasov.“ Aký vhodný a symbolický dar! Sestra Faustína bola sama už zrelým snopom klasov pripravených pre nebo. „A aj keď som taká úbohá, nebojím sa Ťa, Bože, lebo dobre poznám tvoje milosrdenstvo,“ – tak znie jej posledný dialóg s Pánom v denníku. Bez smrteľného zápasu zomrela v Krakove dňa 5. októbra 1938 vo veku iba 33 rokov.

*P*re nás všetkých je určený jej testament plný útechy: „Ó, pochybujúce duše, poodhalím vám závoj neba, aby som vás presvedčila o Božej добрote, aby ste už viac nezraňovali nedôverou najsladšie Ježišovo Srdce. Boh je láska a milosrdenstvo.“

Obraz milosrdného Ježiša

*D*ňa 22. februára 1931 vo vízii ukazuje Ježiš po prvýkrát sestre Faustíne svoje pranie, ako by mal byť namaľovaný jeho milostivý obraz. Ona vo svojom denníku píše: „Večer, keď som bola v cele, uzrela som Pána Ježiša v bielom rúchu. Jednu ruku mal pozdvihnutú na žehnanie a druhou sa dotýkal odevu na hrudi. Z poodhaleného rúcha na hrudi vychádzali dva veľké lúče, jeden červený a druhý svetlý ... Po chvíli mi Ježiš povedal: ‚Namaľuj obraz podľa toho, ako ma teraz vidíš, s nápisom: Ježiš, dôverujem Ti.‘“ (47)

*S*estra Faustína sa teda snaží namaľovať podľa predlohy Pánov obraz. No jej umelecké schopnosti sú nedostatočné. Po mnohých trápeniach nájde s pomocou svojho svedníka maliara Eugénia Kazimirowského. Tak vzniká podľa jej pokynov v roku 1934 vo Vilniuse prvý obraz milosrdného Ježiša. Keď sestra Faustína uzrie hotový obraz, zosmutnie, lebo umelcovi sa nepodarilo namaľovať Pána tak pekne, ako sa jej ukázal vo vízii. No Ježiš ju utešuje slovami: „*Velkosť tohto obrazu nespočíva v kráse farby, ani štetca, ale v mojej milosti.*“ (313)

V čase od 26. do 28. apríla 1935 je obraz prvýkrát vystavený na verejné uctievanie vo Vilniuse (Litva) v „Úzkej bráne“ svätej Ostra Brama, ktorá je zasvätená Panne Márii – Matke milosrdenstva. Tento prvý obraz sa dodnes nachádza v Kostole Duchu Svätého v meste Vilnius. No druhý obraz, ten, ktorý sa preslávil na celom svete, pochádza z inej ruky. Na prosbu sestier z Kongregácie sestry Faustíny je Adolf Hyła poverený namaľovať pre kláštor nový obraz podľa tých istých pokynov. Keďže bol však obraz pre kostol priveľký, mal ho namaľovať ešte raz tak, aby sa zmestil do výklenku bočného oltára. Dňa 16. apríla 1944, šesť rokov po smrti sestry Faustíny, keď sa po prvýkrát v kaplnke slávil aj sviatok Božieho milosrdenstva, posvätili obraz, ktorý si môžeme uctievať podnes. Tak sa doslovne uskutočnila Pánova prosba:

„*T*úžim, aby tento obraz bol uctievaný najprv vo vašej kaplnke a potom aj na celom svete.“ (47)

Šťastný človek, ktorý žije v tieni mojích lúčov

„*N*a Veľký piatok o tretej hodine popoludní, keď som vošla do kaplnky, počula som slová: „*Túžim, aby tento obraz bol verejne uctený.*“

V tom som uzrela Pána Ježiša umierať na kríži vo veľkých bolestiach. Z Ježišovho Srdca vychádzali tie isté dva lúče, ktoré sú na obraze.“ (414) Keď sa ho sestra Faustína pýta na význam lúčov, Pán jednoduchými slovami vysvetľuje: „*Tie dva lúče znamenajú krv a vodu. Svetlý lúč znamená vodu, ktorá ospravedľňuje duše, červený lúč znamená krv, ktorá je životom duší ... Tieto dva lúče vyšli z hĺbky môjho milosrdenstva vtedy, keď bolo moje zomierajúce srdce na kríži prebodnuté kopijou. Tieto lúče chránia duše pred hnevom môjho Otca. Šťastný, kto bude žiť v ich tieni, lebo spravodlivá Božia ruka ho nezasiahne.*“ (299)

„*C*o môže znamenať „žiť v tieni týchto lúčov“, mohla raz sestra Faustína prežiť veľmi konkrétne, keď sa modlila za jedného zomierajúceho: „Uzrela som zomierajúceho človeka v strašných mukách a bojoch. Bránil ho anjel strážca, ale proti veľkej úbohosti tejto duše bol akoby bezmocný. Veľké množstvo satanov čakalo na túto dušu, ale keď som sa modlila korunku, uzrela som Ježiša v takej podobe, ako je namaľovaný na obraze. Lúče, ktoré vyšli z Ježišovho Srdca, obklopili chorého a temné mocnosti vydesené utiekli. Chorý posledný raz pokojne vydýchol.“ (1565)

„Cez tento obraz budem udeľovať dušiam veľa milostí.“ (570)

*S*úctou tohto obrazu Ježiš spojil mimoriadne prislúbenia, ktoré nás majú povzbudiť k horlivému rozširovaniu: „Slubujem, že duša, ktorá si bude tento obraz uctievať, nebude zatratená. Slubujem jej tiež víťazstvo nad nepriateľmi už tu na zemi, ale najmä v hodine smrti. Ja sám ju budem chrániť ako svoju slávu.“ (48)

*S*estra Faustína zažila uskutočnenie týchto prislúbení mnohokrát už počas svojho života. Jedna dojímavá príhoda sa odohrala vo februári 1937, keď kvôli tuberkulóze bola sama v nemocnici. Píše: „Dnešný deň je pre mňa výnimočný. Napriek tomu, že som zakúsila toľko bolesti, moja duša oplýva veľkou radosťou. V susednej izolačke ležala ťažko chorá Židovka. Pred tromi dňami som ju bola navštíviť. V duši som pocítila bolesť, že už onedlho zomrie a milosť svätého krstu neobmyje jej dušu. Porozprávala som sa s ošetrujúcou sestrou, že keď sa bude blížiť posledná chvíľa, aby jej udelila svätý krst. Problém bol však v tom, že Židia boli stále pri nej. V duši som však pocítila vnuknutie, aby som sa pomodlila pred obrazom, ktorý mi Ježiš kázal namaľovať. Mám brožúrku a na obale je obraz Božieho milosrdenstva. Povedala som Pánovi:

*J*ežiš, sám si mi povedal, že budeš udeľovať veľké milosti cez tento obraz, tak ťa prosím o milosť svätého krstu pre túto Židovku. Nezáleží na tom, kto ju pokrstí, len aby bola pokrstená.‘ Po týchto slovách som bola zvláštne uspokojená a mám úplnú istotu, že napriek ťažkostiam voda svätého krstu prenikne na jej dušu.

*A*v noci, keď bola veľmi slabá, trikrát som k nej vstávala, aby som mohla ustrážiť vhodnú chvíľu, v ktorej by som jej udelila túto milosť. Ráno sa cítila lepšie, popoludní sa začala blížiť jej posledná hodina.

Ošetrujúca sestra hovorí, že bude ťažké udeliť jej túto milosť, lebo sú pri nej ľudia. Nadišla chvíľa, keď chorá začala strácať vedomie, a preto začali behať jedni po lekára, druhí niekde inde, aby chorú ratovali. A tak zostala chorá sama a ošetrujúca sestra jej udelila svätý krst. A kým sa všetci zbehli, jej duša už bola krásna, ozdobená Božou milosťou. Hneď aj začala zomierať. Zomieranie trvalo krátko, akoby zaspala. Náhle som uvidela jej dušu vystupovať do neba v úchvatnej nádhere. Ó, aká krásna je duša v milosti posväcujúcej. V mojej duši zavládla radosť, že pred týmto obrazom som dostala takú veľkú milosť pre túto dušu.“ (916)

Ježiš, dôverujem Ti

*T*áto veta sa zdá byť maliarovi prídlhá. Podľa jeho názoru na to nie je na obraze dosť miesta. Keď sa sestra Faustína na to pýta Ježiša, on na tom trvá: „Slová ‚Ježiš, dôverujem Ti‘ musia byť umiestnené viditeľne.“ (327) Tieto slová sú, takpovediac, kľúčom, ktorý otvára bránu k Božiemu milosrdenstvu. Vždy odznova hovorí Ježiš sestre Faustíne o moci, ktorá je skrytá v týchto slovách: „Sám sa robím závislým od tvojej dôvery. Ak tvoja dôvera bude veľká, moja štedrosť bude bezhraničná.“ (548) „Ó, ako veľmi milujem duše, ktoré mi úplne dôverujú – urobím pre ne všetko.“ (294) Nikto nemá bezhraničnú dôveru; ani sestra Faustína. Jej vzťah plný detskej dôvery k Bohu rastie tým, že sa vždy znovu a znovu navonok alebo vnútorne bezvýhradne vydáva ťažkým situáciám. A potom v dôvere v Ježiša prežíva zázraky; ako napríklad v čase noviciátu:

*K*eď ma v noviciáte matka novicmajsterka určila do kuchyne, veľmi ma trápilo, že som si nevedela poradiť s hrncami. Boli veľmi veľké. Najťažšie pre mňa bolo scediť zemiaky, niekedy sa mi polovica vysypala. ... Tento problém však neustupoval, pretože som každým dňom strácala sily. Nemala som dosť síl, tak som sa radšej vytratila, keď bolo treba scediť zemiaky ... Na poludnie pri spytovaní svedomia som sa žalovala Bohu na nedostatok síl. V tom som začula v duši tieto slová: ‚Odo dneška to bude pre teba veľmi ľahké. Posilním tvoje fyzické sily.‘ Večer, keď sa blížil čas cedenia zemiakov, ponáhľala som sa prvá, dôverujúc Pánovým slovám. S úplnou ľahkosťou som zobrala hrniec a celkom dobre som zliala vodu. No keď som zodvihla pokrievku, aby sa zemiaky odparili, uvidela som v hrnci namiesto zemiakov veľké puky červených ruží, také krásne, že sa to nedá opísať. Ešte nikdy som také nevidela. Veľmi ma to prekvapilo. Nechájala som ich význam, ale v tej chvíli som začula v duši hlas:

*T*voju ťažkú prácu premieňam na kytice najkrajších kvetov a ich vôňa sa vznáša k môjmu trónu.“ (65)

*V*šetko závisí od toho, či skutočne Bohu dôverujeme, že nás chce obdať ďaleko nad naše predstavy a priania. Ježiš to vysvetľuje na úplne jednoduchom príklade:

„Dcéra moja, predstav si, že si vládkyňou celej zeme a máš možnosť rozhodovať o všetkom, ako sa ti páči. Môžeš konať akékoľvek dobro, aké sa ti zapáči; v tom zaklope na tvoje dvere malé dieťa. Celé sa trasie a so slzami v očiach, ale s veľkou dôverou v tvoju dobrotu prosí o kúsok chleba, aby neumrelo od hladu. Ako by si sa k tomu dieťaťu zachovala? Odpovedz mi, dcéra moja.‘ Povedala som: ‚Ježišu, dala by som mu všetko, o čo ma prosí, ale aj tisíckrát viac.‘

Pán mi povedal: ‚Tak ja zaobchádzam s tvojou dušou.‘“ (229)

*D*ôvera nie je prístupom k Božiemu Srdcu iba vo vonkajších ťažkostiach, ale predovšetkým vo vnútorných núdzach, kde ide o posvätenie duše: „Milosti z môjho milosrdenstva možno načierať jedinou nádobou, a tou je dôvera. Čím väčšmi duša dôveruje, tým viac dostane.“ (1578)

Tým, ktorí žijú v hriechu ďaleko od Boha, Pán hovorí: „Napíš to kvôli utrápeným dušiam: keď duša uvidí a pozná ťarchu svojich hriechov, a keď sa jej pred očami zjaví celá priepasť úbohosti, do ktorej sa ponorila, nech si nezúfa, ale nech sa s dôverou vrhne do náručia môjho milosrdenstva - ako dieťa do objatia milovanej matky. Tieto duše majú prednostné právo na moje lútostivé srdce, na moje milosrdenstvo.“ (1541)

Duše, ktoré túžia po dokonalosti, „nech sa ... vyznačujú bezhraničnou dôverou v moje milosrdenstvo. O posvätenie takýchto duší sa starám ja sám, dám im všetko, čo bude potrebné pre ich svätosť.“ (1578)

Nie slabosti alebo hriechy nám najviac bránia na ceste k svätému životu, ale „najviac ma zraňuje nedôvera v moju dobrotu“. (580)

„*D*uše, ktoré mi bezhranične dôverujú, sú pre mňa veľkou radosťou, lebo do takých duší prelievam všetky poklady svojich milostí. Teším sa, že žiadajú veľa, lebo mojou túžbou je dávať veľa, a to veľmi veľa.“ (1578)

Sviatok Milosrdenstva

*„Skôr ako udeľuje Ježiš apoštolom moc odpúšťať hriechy,
ukazuje im svoje ruky a svoj bok ...
prameň, z ktorého vytryskla veľká vlna milosrdenstva.“*

Pápež Ján Pavol II.

Sviatok milosrdenstva zaujíma prvé miesto medzi všetkými formami pobožností, ktoré boli zjavené sestre Faustíne. O svojom prianí zaviesť tento sviatok hovorí Ježiš po prvýkrát 22. februára 1931: „Túžim, aby bol ustanovený sviatok milosrdenstva. Chcem, aby obraz, ktorý namaluješ štetcom, bol slávnostne posvätený na prvú nedeľu po Veľkej noci. Táto nedeľa nech je sviatkom milosrdenstva.“ (49)

„*P*ros môjho verného služobníka, aby v tento deň povedal celému svetu o mojom veľkom milosrdenstve.“ (300)

Náš slovanský pápež, blahoslavený Ján Pavol II. počas svätorečenia sestry Faustíny podrobne hovoril o teologickom význame tohto sviatku: „Skôr ako udeľuje Ježiš apoštolom moc odpúšťať hriechy, ukazuje im svoje ruky a svoj bok. Odvoláva sa teda na rany svojho umučenia, zvlášť na ranu srdca. To je prameň, z ktorého vytryskla veľká vlna milosrdenstva, ktorá sa vylieva na celé ľudstvo. Z tohto srdca uvidí sestra Faustína vychádzať dva svetelné lúče, ktoré budú ožarovať svet.“ Cez Pánovo utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie prúdi k ľuďom všetkých čias milosť neohraničeného odpúšťania hriechov. Veľkonočné tajomstvo vykúpenia je teda nerozlučne spojené s tajomstvom Božieho milosrdenstva.

„*K*to v tento deň pristúpi k prameňu života, dosiahne úplné odpustenie vín a trestov.“ (300)

Ježiš prisľubuje všetkým, ktorí budú sláviť tento sviatok tak, ako si to praje, výnimočné milosti. Prisľúbenia ukazujú význam tohto sviatku: „Túžim, aby sviatok milosrdenstva bol úkrytom a útočiskom pre všetky duše, zvlášť pre úbohých hriešnikov. V ten deň je otvorené vnútro môjho milosrdenstva. Vylievam celé more milostí na duše, ktoré sa priblížia k prameňu môjho milosrdenstva. Duša, ktorá pristúpi k svätej spovedi a svätému prijímaniu, dosiahne úplné odpustenie vín a trestov.“ To znamená, že táto duša nanovo dostáva späť krstnú nevinnosť. „V tento deň sú otvorené všetky Božie pramene, cez ktoré plynú milosti. Nech sa nebojí priblížiť sa ku mne žiadna duša, hoci by jej hriechy boli ako šarlát.“ (699)

Musí sa k tomu pridať aj skutok

Aby sme mohli prijať tieto prislúbené milosti, musí veriaci vkladať celú svoju dôveru v Božie milosrdenstvo, prijať svätú spoveď ako prípravu na Veľkú noc a na sviatok Božieho milosrdenstva prijať sväté prijímanie. Podľa Ježišových slov sa však tiež musí snažiť byť milosrdný: „Milosrdenstvo svojim blíznym môžeš prejavovať trojakým spôsobom:

SKUTKOM, SLOVOM A MODLITBOU.

V týchto troch stupňoch je obsiahnutá plnosť milosrdenstva a je nepochybným dôkazom lásky ku mne. Takto duša oslavuje moje milosrdenstvo a vzdáva mu česť. Áno, prvá nedeľa po Veľkej noci je sviatkom milosrdenstva. No musí byť aj skutok ... lebo aj najsilnejšia viera bez skutkov je márna.“ (742)

Slová útechy pre svet

Nasledovné slová nám ukazujú túžbu sestry Faustíny: „Ó, ako vrúcne túžim uzrieť sviatok Božieho milosrdenstva, ktorý Boh žiada cezo mňa. No ak je Božou vôľou, že sa bude sláviť až po mojej smrti, aj tak sa už teraz z neho teším a so súhlasom spovedníka ho už vnútorne slávim.“ (711) Sestra Faustína bola ochotná priniesť každú obeť, aby mohol byť Cirkvi darovaný tento sviatok.

V Poľsku sa oficiálne slávi už od 15. februára 1995 a dňom svätorečenia sestry Faustíny dňa 30. apríla 2000 je napokon ustanovený pre celú Cirkev. Pápež Ján Pavol II. počas kázne oficiálne vyhlasuje: „Druhá veľkonočná nedeľa sa bude oddnes v celej Cirkvi nazývať ‚Nedeľou milosrdenstva.‘“

Hodina milosrdenstva

*„V tejto hodine nič neodmietnem duši, ktorá ma prosí
pre moje umučenie.“ (1320)*

V októbri 1937 nariadil Ježiš sestre Faustíne, aby si uctievala hodinu jeho smrti: „O tretej hodine pros o moje milosrdenstvo zvlášť pre hriešnikov ... Je to hodina veľkého milosrdenstva pre celý svet.“ (1320) A o niekoľko mesiacov Ježiš znova hovorí o tejto hodine: „Pripomínam ti, dcéra moja, že vždy, keď budeš počuť, ako hodiny odbíjajú tretiu, ponáraj sa celá do môjho milosrdenstva,

zvelebuj a oslavuj ho; vzývaj jeho všemohúcnosť pre celý svet a zvlášť pre úbohých hriešnikov, lebo v tej chvíli bolo otvorené dokorán pre každú dušu.“ (1572)

Pán sestru Faustínu tiež dopodrobna učí, ako má prebiehať hodina milosrdenstva: „*Aspoň na krátku chvíľu sa zahľb do môjho umučenia, rozjímaj najmä o mojej opustenosti vo chvíli zomierania.“ (1320) „Dcéra moja, snaž sa v tejto hodine vykonať si krížovú cestu, ak ti to dovoľia povinnosti. Ak si nemôžeš vykonať krížovú cestu, tak aspoň na chvíľu vojdí do kaplnky a ucti si moje Srdce, ktoré je plné milosrdenstva v Najsvätejšej sviatosti, a ak nemôžeš prísť do kaplnky, ponor sa do modlitby tam, kde si, aspoň na krátku chvíľu.“ „V tejto hodine vyprosíš všetko pre seba aj pre druhých. Je to hodina, v ktorej sa dostalo milosti celému svetu.“ (1572)*

Ruženec Božieho milosrdenstva

Slová tohto ruženca diktuje Ježiš sestre Faustíne v súvislosti s jednou dojímavou víziou z 13. a 14. septembra 1935 vo Vilniuse. Ona sama o tom píše:

„*V*ečer, keď som bola vo svojej cele, videla som anjela, vykonávateľa Božieho hnevu. Bol vo svetlom odeve a tvár mu žiarila. Pod nohami mal oblak, z ktorého šli hromy a blesky k jeho rukám a z jeho rúk vychádzali; až potom dopadali na zem.“ (474) Táto vízia nám priamo pripomína tretie fatimské tajomstvo, ktoré Svätý Otec Ján Pavol II. zverejnil v Jubilejnom roku 2000.

„*Toto znamenie Božieho hnevu, malo zasiahnuť zem, zvlášť jedno miesto, ktoré nemôžem menovať z istých dôvodov. Keď som to videla, začala som prosiť anjela, aby chvíľu počkal a svet bude konať pokánie. No moja prosba bola vzhľadom na Boží hnev ničím. V tej chvíli som uzrela Najsvätejšiu Trojicu. Veľkosť jej velebnosti ma prenikla do hĺbky a neodvážila som sa zopakovať svoju prosbu. V tej istej chvíli som pocítila vo svojej duši silu Ježišovej milosti, ktorá je v mojej duši. Keď som si uvedomila túto milosť, v tej chvíli som bola uchvátená pred Boží trón.*

Ó, aký veľký je náš Pán a Boh, aká nepochopiteľná je jeho svätosť! Nebudem sa pokúšať opisovať tú veľkosť, lebo onedlho ho všetci uzrieme takého, aký je. Začala som Boha pokorne prosiť za svet slovami, ktoré som vnútorne počula.“ (474)

A ďalej opisuje sestra Faustína úžasný účinok tejto modlitby: „*Keď som sa tak modlila, uvidela som bezmocnosť anjela. Nemohol vykonať spravodlivý trest, ktorý si za hriechy zasluhovali. S takou vnútornou silou ako vtedy som sa ešte nikdy nemodlila.“ (475)*

Ako sa modlí ruženec milosrdenstva?

Ježiš dopodrobna vysvetľuje, ako sa máme modliť túto modlitbu:
„Budeš sa ju modliť na obyčajnom ruženci takto:

*Najprv sa pomodlíš jeden Otče náš, Zdravas', Mária a Verím v Boha.
Potom na zrnkách Otčenáša budeš hovoriť nasledujúce slová:*

*Večný Otče, obetujem ti telo a krv, dušu i božstvo
tvojho najmilšieho Syna a nášho Pána Ježiša Krista
na odčinenie našich hriechov i hriechov celého sveta.*

Na zrnkách Zdravasov budeš hovoriť nasledujúce slová:
Pre jeho bolestné umučenie maj milosrdenstvo s nami i s celým svetom.

Na zakončenie sa pomodlíš trikrát tieto slová:
*Svätý Bože, svätý Mocný, svätý Nesmrteľný,
zmiluj sa nad nami i nad celým svetom.“ (476)*

*„Ó, aké veľké milosti udelím duším,
ktoré sa budú modliť túto korunku.“*

Pán Ježiš prosí sestru Faustínu, aby naučila ľudí tento ruženec (korunku),
lebo tejto modlitbe udelil zvláštnu milosť a spojil s ňou veľké prísľuby.

Sľubuje: „Ňou vyprosíš všetko, ak to, o čo prosíš, bude v zhode s mojou vôľou.“ (1731)

„Ó, aké veľké milosti udelím duším, ktoré sa budú modliť túto korunku. Hlbiny môjho milosrdenstva sa dávajú do pohybu pre tých, ktorí odriekajú túto korunku.“ (848)

*S*estra Faustína stále zakusovala, že Boh nám dáva naozaj všetko, o čo ho touto modlitbou prosíme. V lete 1938 píše vo svojom denníku: „Dnes ma zobudila veľká búrka, zúril víchor a dážď, akoby bola prietrž mračien, každú chvíľu udierali blesky. Začala som sa modliť, aby búrka nespôsobila žiadnu škodu, vtom som počula slová: ‚Pomodli sa tú korunku, ktorú som ťa naučil, a búrka prestane.‘ Hneď som sa začala modliť túto korunku, ešte som ani neskončila, a búrka náhle prestala.“ (1731)

*P*oučená touto skúsenosťou používa sestra Faustína o nejaký čas v tej istej situácii tú istú zbraň: „Keď sa priblížila veľká búrka, začala som sa modliť ruženec k Božiemu milosrdenstvu. Vtom som počula hlas diabla, ktorý sa sťažoval: ‚Nemôžem sa približovať v búrke, lebo veľký jas, vychádzajúci z jej úst, odháňa mňa i búrku.‘

V tom som poznala, aké veľké spustošenie mal spôsobiť touto búrkou, ale zároveň som poznala, že Bohu bola milá táto modlitba, ako aj to, aká veľká je sila tejto korunky.“ (1791)

Šťastná hodina smrti

„*Každú dušu, ktorá sa bude modliť túto korunku, budem v hodine smrti brániť ako svoju česť.*“ (811)

„*Ktokoľvek sa ju bude modliť, dosiahne v hodine smrti moje veľké milosrdenstvo.*“ (687)

Toto prislúbenie platí tak isto, keď sa iní modlia za zomierajúcich: „*Keď sa pri zomierajúcom odrieka táto korunka, nepochopiteľné milosrdenstvo zaplavuje jeho dušu.*“ (811) Potom „*sa postavím medzi Otca a zomierajúcu dušu nie ako spravodlivý Sudca, ale ako milosrdný Spasiteľ.*“ (1541)

Ježiš vyzýva predovšetkým kňazov, aby sa za hriešnikov modlili a naučili ich modliť sa túto modlitbu: „*Kňazi ju budú podávať hriešnikom ako poslednú záchranu. Hoci by bol hriešnik najzatvrdilejší, ak sa len raz pomodlí túto korunku, dosiahne milosti z môjho nekonečného milosrdenstva* (687) ... *a hodina ich smrti bude šťastná.*“ (1541)

Aj sestra Faustína prežíva dojímavým spôsobom účinky tejto modlitby pre zomierajúcich.

3. februára 1938 Ježiš prosí: „*Dcéra moja, pomôž mi zachrániť istého zomierajúceho hriešnika, pomodli sa za neho korunku, ktorú som ťa naučil.*“ (1565)

Tak napríklad vyprosila sestra Faustína pokojnú smrť jednému zomierajúceму človeku: „Dnes večer zomieral istý človek, ešte mladý, ale strašne sa trápil. Začala som sa modliť zaňho korunku, ktorú ma naučil Pán. Pomodlila som sa celú modlitbu, ale umieranie sa predlžovalo. Chcela som začať Litánie k svätým, ale vtom som počula slová:

„*Modli sa korunku.*“ Pochopila som, že táto duša veľmi potrebuje modlitbu a veľké milosrdenstvo ... Zobrala som o milosrdenstvo pre túto dušu. Vtom som pocítila veľkú Božiu velebu a veľkú Božiu spravodlivosť. Triasla som sa od zdesenia, ale neprestávala som pokorne prosiť Boha o milosrdenstvo pre túto dušu. Sňala som krížik, je to krížik zo sľubov, a položila som ho na hrud' zomierajúceho.

Povedala som Pánovi: ‚Ježišu, pohliadni na túto dušu s takou láskou, s akou si pozrel na moju zápalnú obeť v deň večných sľubov, a pre prislúbenie, ktoré si mi dal pre umierajúcich, ktorí budú vyzývať tvoje milosrdenstvo.‘

Prestal sa trápiť a pokojne zomrel.“ (1035)

Nikto to nevie

Možno, že sa nám vodí podobne ako sestre Faustíne, ktorá si myslela, že aspoň veriaci dostatočne poznajú tieto milosti Božej lásky.

A tak kladie Pánovi otázku: „Prečo mám o tom hovoriť?“ Na to jej Pán odpovedá: „Kto z ľudí o ňom vie? Nikto. Dokonca tí, čo majú hlásať a poučať ľudí o milosrdenstve, často sami o ňom nevedia.“ (341) Preto sme my všetci vyzvaní – a predovšetkým kňazi, aby sme sa stali apoštolmi Božieho milosrdenstva, aby neboli duše zatratené kvôli nevedomosti. „Všetky duše, ktoré budú zvelebovať moje milosrdenstvo, šíriť jeho úctu a povzbudzovať iné duše k dôvere v moje milosrdenstvo, v hodine smrti nezakúsia strach. Moje milosrdenstvo ich bude chrániť v tomto poslednom boji.“ (1540)

Citácie sú vybrané z Denníčka sr. Faustíny:
Svätá sestra M. Faustína Kowalská, Denníček, Božie milosrdenstvo v mojej duši,
Spoločnosť katolíckeho apoštolátu (SAC), Pallotti 2012, III. opravené vydanie

Výber citácií zo životopisu: Maria Winovska: Anrecht auf Barmherzigkeit, Freiburg Schweiz, 1972

Novéna k Božiemu milosrdenstvu

V decembri 1936 hovorí Ježiš po prvýkrát o novéne k Božiemu milosrdenstvu. Deväť dní, počnúc Veľkým piatkom, sa má sestra Faustína pripravovať na sviatok milosrdenstva ružencom, ktorý jej bol zjavený. Pán sľubuje: „V tejto novéne udelím dušiam všetky milosti.“ (796)

Ježiš prosí sestru Faustínu, aby počas deviatich dní privádzala duše k prameňu jeho milosrdenstva, „aby načerpali silu, úľavu a všetky milosti.“ (1209) „Každý deň privedieš do môjho Srdca inú skupinu duší a ponoríš ich do mora môjho milosrdenstva.“

A Pán Ježiš jej prisľubuje: „A ja všetky tieto duše privediem do domu môjho Otca ... A duši, ktorú privedieš k prameňu môjho milosrdenstva, nič neodmietnem.“ (1209)

Keď sestra Faustína nevie, aké duše má k Ježišovi postupne privádzať, tak ju Pán uisťuje, že jej to dá každý deň spoznať. Tak vzniká novéna k Božiemu milosrdenstvu. (1210 – 1229)

Čo najprv platí iba pre sestru Faustínu, zverejní sa onedlho v brožúrke a rozšíri sa po celom svete. Samozrejme, že sa môžeme túto novénu modliť počas celého roka, hoci bola zjavená predovšetkým ako príprava na sviatok milosrdenstva.

Prvý deň - za ľudstvo

„Dnes mi prived' celé ľudstvo, zvlášť všetkých hriešnikov, a ponor ho do mora môjho milosrdenstva. Tým ma potešíš v trpkom smútku, ktorý mi spôsobuje strata duší.“

Najmilosrdnejší Ježišu, ktorý sa zľutúvaš nad nami a odpúšťaš nám, nehľad' na naše hriechy, ale na našu dôveru, ktorú máme v tvoju nekonečnú dobrotu, a prijmi nás do príbytku svojho najľútostivejšieho Srdca a nedovoľ, aby sme sa z neho niekedy stratili. Pokorne ťa prosíme pre tvoju lásku, ktorá ťa spája s Otcom i Duchom Svätým.

Ó, všemohúcnosť Božieho milosrdenstva, záchrana hriešneho človeka, ty si milosrdenstvo a zľutovania more, pomáhaš tomu, kto ťa prosí pokorne.

Večný Otče, pozri milosrdným okom na celé ľudstvo, ale najmä na úbohých hriešnikov. Toto ľudstvo prebýva v najmilostivejšom Ježišovom Srdci. Pre jeho bolestné umučenie preukáž nám svoje milosrdenstvo, aby sme oslavovali všemohúcnosť tvojho milosrdenstva na veky vekov. Amen.

Druhý deň - za duše kňazov a rehoľníkov

„Dnes mi prived' duše kňazov a rehoľné duše a ponor ich do môjho nekonečného milosrdenstva. Ony mi dali silu vydržať bolestné umučenie, nimi ako tepnami prúdi na ľudstvo moje milosrdenstvo.“

Najmilosrdnejší Ježišu, od ktorého pochádza všetko dobré, rozmnož v nás milosť, aby sme zbožne konali skutky milosrdenstva, aby tí, čo na nás pozerajú, chválili Otca milosrdenstva, ktorý je v nebi.

Prameň Božej lásky prebýva v čistých srdciach, sú vykúpané v mori milosrdenstva, žiarivé ako hviezdy, jasné ako zora.

Večný Otče, pozri milosrdným okom na vyvolených vo svojej vinici, na kňazské a rehoľné duše a obdar ich silou svojho požehnania. Pre city Srdca svojho Syna, Srdca, v ktorom prebývajú, daj im silu svojho svetla, aby mohli viesť druhých na cestách spásy, aby spoločne spievali na slávu tvojho nepochopiteľného milosrdenstva na večné veky. Amen.

Tretí deň - za zbožné a verné duše

„Dnes mi prived' všetky zbožné a verné duše a ponor ich do mora môjho milosrdenstva. Tieto duše ma utešovali na krížovej ceste, boli kvapkou útechy v mori horkosti.“

Najmilosrdnejší Ježišu, ktorý všetkým tak hojne udeľuješ svoje milosti z pokladnice svojho milosrdenstva, prijmi nás do príbytku svojho najmilostivejšieho Srdca a nedovoľ, aby sme sa z neho niekedy vzdialili. Pokorne ťa o to prosíme pre tvoju nepochopiteľnú lásku, ktorou horí tvoje Srdce k nebeskému Otcovi.

*Zázraky milosrdenstva sú nepreskúmatelné, nepreskúma ich ani hriešnik, ani spravodlivý.
Na všetkých hľadiš lútostivo a všetkých priťahuješ do svojej lásky.*

Večný Otče, pozri milosrdným okom na verné duše ako na dedičstvo svojho Syna a pre jeho bolestné umučenie udeľ im svoje požehnanie a zahrňaj ich svojou ustavičnou starostlivosťou, aby nestratili lásku a poklad svätej viery, ale aby so všetkými zástupmi anjelov a svätých oslavovali tvoje nesmierne milosrdenstvo na večné veky. Amen.

Štvrtý deň - za duše pohanov

„Dnes mi prived' pohanov a tých, ktorí ma ešte nepoznajú. Aj na nich som myslel vo svojom bolestnom umučení a ich budúca horlivosť potešila moje Srdce. Ponor ich do mora môjho milosrdenstva.“

Najmilostivejší Ježišu, ktorý si svetlom celého sveta, prijmi do príbytku svojho najmilostivejšieho Srdca duše pohanov, ktoré ťa ešte nepoznajú. Nech ich osvietia lúče tvojej milosti, aby aj ony spolu s nami oslavovali tvoje obdivuhodné milosrdenstvo, a nedopusť, aby sa vzdialili z príbytku tvojho najmilostivejšieho Srdca.

*Nech svetlo tvojej lásky osvieti temnoty duší,
daj, aby ťa aj tieto duše poznali a spolu s nami oslavovali tvoje milosrdenstvo.*

Večný Otče, pozri milosrdným okom na duše pohanov a tých, ktorí ťa ešte nepoznajú a prebývajú v najmilostivejšom Ježišovom Srdci. Pritiahni ich k svetlu evanjelia. Tieto duše nevedia, akým veľkým šťastím je milovať ťa. Daj, aby aj ony oslavovali hojnosť tvojho milosrdenstva na večné veky. Amen.

Piaty deň - za duše heretikov a odlúčených bratov

„Dnes mi prived' duše heretikov a odlúčených bratov a ponor ich do mora môjho milosrdenstva. V bolestnom umučení mi trhali telo i srdce, teda moju Cirkev. Keď sa vracajú k jednote s Cirkvou, moje rany sa hoja, a tak zmierňujú moje utrpenie.“

Aj pre tých, ktorí roztrhali tvoje rúcho jednoty, plynie z tvojho Srdca prameň zľutovania. Všemohúcnosť tvojho milosrdenstva, ó, Bože, môže vyslobodiť z poblúdenia aj tieto duše.

Najmilosrdnejší Ježišu, ktorý si dobrotivosť sama, ty neodmietaš svetlo tým, ktorí Ťa prosia, prijmi do príbytku svojho najmilostivejšieho Srdca duše heretikov i duše odlúčených bratov a pritiahni ich svojím svetlom k jednote s Cirkvou. Nedovoľ, aby sa ti stratili z príbytku tvojho najmilostivejšieho Srdca, ale daj, aby aj ony zvelebovali tvoje prehojné milosrdenstvo.

Večný Otče, pozri milosrdným okom na duše heretikov a odpadlíkov, ktorí premárnili tvoje dobrá a zneužili tvoje milosti tým, že neústupčivo zotrúvali vo svojich omyloch. Nehľad' na ich omyly, ale na lásku svojho Syna a na jeho bolestné umučenie, ktoré trpel za nich, lebo aj ony (duše) prebývajú v najmilostivejšom Ježišovom Srdci. Daj, nech aj ony oslavujú tvoje veľké milosrdenstvo na večné veky. Amen.

Šiesty deň - za pokorné a tiché duše

„Dnes mi prived' duše pokorné a tiché i duše malých detí a ponor ich do môjho milosrdenstva. Tieto duše sa najviac podobajú môjmu Srdcu, ony ma posilňovali v horkých mukách agónie. Videl som ich ako pozemských anjelov, ktorí budú bdieť pri mojich oltároch. Na ne vyliavam celé potoky milostí. Moju milosť je schopná prijať len pokorná duša, preto pokorné duše obdarúvam svojou dôverou.“

Najmilosrdnejší Ježišu, ktorý si sám povedal: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom,“ prijmi do príbytku svojho najmilostivejšieho Srdca duše tiché a pokorné a duše malých detí. Tieto duše privádzajú do úžasu celé nebo a nebeský Otec má v nich zvláštne zaľúbenie. Sú kyticou pred Božím trónom, ich vôňou sa opája sám Boh. Tieto duše majú stály príbytok v najmilostivejšom Ježišovom Srdci a neprestajne spievajú chválospev lásky a milosrdenstva na veky vekov.

*Duša skutočne pokorná a tichá, už tu na zemi rajom dýcha
a vôňa jej pokorného srdca nadchýna samého Stvoriteľa.*

Večný Otče, pozri milosrdným okom na duše tiché, pokorné a na duše malých detí, ktoré prebývajú v príbytku najmilostivejšieho Ježišovho Srdca. Tieto duše sa najviac podobajú tvojmu Synovi a ich vôňa sa vznáša zo zeme až k tvojmu trónu. Otče milosrdenstva a všetkého dobra, pokorne Ťa prosím pre lásku a zaľúbenie, ktoré máš v týchto dušiach, žehnaj celý svet, aby všetky duše spoločne spievali na slávu tvojho milosrdenstva na veky vekov. Amen.

Siedmy deň - za duše, ktoré zvlášť uctievať a oslavujú moje milosrdenstvo

„*D*nes mi prived' duše, ktoré zvlášť uctievať a oslavujú moje milosrdenstvo, a ponor ich doň. Tieto duše najbolestnejšie prežívali moje umučenie a najhlbšie prenikli do môjho ducha. Sú živým obrazom môjho ľútostivého Srdca a v budúcom živote budú žiariť zvláštnym jasom. Žiadna z nich sa nedostane do pekelného ohňa. Každú zvlášť budem chrániť v hodine jej smrti.“

Najmilosrdnejší Ježišu, ktorého Srdce je láska sama, prijmi do príbytku svojho najmilostivejšieho Srdca duše, ktoré zvlášť uctievať a oslavujú veľkosť tvojho milosrdenstva. Tieto duše sú silné silou samého Boha a uprostred všetkých útrap a protivenstiev idú vpred, dôverujúc tvojmu milosrdenstvu. Sú zjednotené s Ježišom a nesú na svojich pleciah celú ľudstvo. Preto nebudú prísne súdené, ale v hodine smrti ich zahrnie tvoje milosrdenstvo.

*Dušu, ktorá oslavuje dobrotu svojho Pána, aj on bude osobitne milovať.
Vždy je blízko živého prameňa a načiera milosť z Božieho milosrdenstva.*

Večný Otče, pozri milosrdným okom na duše, ktoré oslavujú a uctievať tvoju najväčšiu vlastnosť, tvoje nekonečné milosrdenstvo, a ktoré prebývajú v najmilostivejšom Ježišovom Srdci. Tieto duše sú živým evanjeliom, ich ruky sú plné skutkov milosrdenstva a ich duša, naplnená radosťou, spieva Najvyššiemu pieseň milosrdenstva. Bože, pokorne ťa prosím, preukáž im svoje milosrdenstvo pre nádej a dôveru, ktorú do teba vkladajú. Nech sa na nich vyplní Ježišovo prisľúbenie: „Duše, ktoré budú uctievať moje nekonečné milosrdenstvo, ja sám budem chrániť v živote, ale najmä v hodine smrti ako svoju chválu.“

Osmy deň - za duše v očistci

„*D*nes mi prived' duše, ktoré sú vo väzení očistca, a ponor ich do priepasti môjho milosrdenstva, aby prúdy mojej krvi ochladili ich páľavu. Všetky tieto duše veľmi milujem, lebo splácajú dlh mojej spravodlivosti. Je v tvojej moci priniesť im úľavu. Vezmi z pokladnice mojej Cirkvi všetky odpustky a obetuj ich za ne. Ó, keby si poznala ich utrpenie, neprestajne by si obetovala za ne duchovnú almužnu a splácala ich dlhy mojej spravodlivosti.“

Najmilostivejší Ježišu, ktorý si povedal, že chceš milosrdenstvo, privádzam do príbytku tvojho najmilostivejšieho Srdca duše z očistca, duše, ktoré sú ti veľmi milé, ale musia splatiť dlh tvojej spravodlivosti. Nech potoky krvi a vody, ktoré vytryskli z tvojho Srdca, uhasia plamene očistcového ohňa, aby sa aj tam oslavovala moc tvojho milosrdenstva.

*Zo strašnej páľavy očistcového ohňa vznáša sa ston k tebe, Milosrdný,
ale zakúsia potešenie, úľavu a osvieženie v potoku preliatej krvi a vody.*

Večný Otče, pozri milosrdným okom na duše trpiace v očistci, ktoré prebývajú v najmilostivejšom Ježišovom Srdci. Pokorne ťa prosím pre bolestné umučenie Ježiša, tvojho Syna, a pre celú horkosť, ktorou bola naplnená jeho najsvätejšia duša, prejav svoje milosrdenstvo dušiam, na ktoré hľadíš svojím spravodlivým pohľadom. Nehľad' na ne inak, ako cez rany Ježiša, svojho najmilšieho Syna, lebo veríme, že tvoja dobrotivosť a zľutovanie sú nekonečné.

Deviaty deň - za ľahostajné duše

„*D*nes mi priveď ľahostajné duše a ponor ich do priepasti môjho milosrdenstva. Tieto duše najbolestivejšie zraňujú moje Srdce. Kvôli nim najviac trpela moja duša v Getsemanskej záhrade. Ony boli príčinou, že som vyriekol slová: ‚Otče, vezmi odo mňa tento kalich, ak je to tvoja vôľa.‘ Pre ne je poslednou záchranou utiekať sa k môjmu milosrdenstvu.“

Najmilostivejší Ježišu, ktorý si zľutovanie samo, privádzam do príbytku tvojho najmilostivejšieho Srdca ľahostajné duše. Nech sa v ohni tvojej čistej lásky rozohrejú tieto zľadovatené duše, ktoré sú podobné mŕtvolám a ktoré ťa tak odháňajú od seba. Ó, najmilostivejší Ježišu, použi všemohúcnosť svojho milosrdenstva, pritiahni ich do ohniska svojej lásky a obdaruj ich svätou láskou, lebo ty všetko môžeš.

Oheň a ľad nemožno spojiť. Alebo oheň zhasne, alebo sa ľad roztopí, ale tvoje milosrdenstvo, ó, Bože, môže pomôcť ešte väčšej biede.

Večný Otče, pozri milosrdným okom na ľahostajné duše, ktoré prebývajú v najmilostivejšom Ježišovom Srdci. Otče milosrdenstva, pokorne ťa prosím pre trpké umučenie tvojho Syna a pre jeho trojhodinové zomieranie na kríži, dovoľ, aby aj ony oslavovali tvoje nekonečné milosrdenstvo.

Modlitba sestry Faustíny

„*T*úžim sa celá premeniť na tvoje milosrdenstvo a byť živým obrazom teba, ó, Pane. Nech táto najväčšia Božia vlastnosť, jeho nepochopiteľné milosrdenstvo, prejde cez moje srdce a dušu na mojich blízkych.“

Pomôž mi, ó, Pane, aby moje **oči** boli milosrdné, aby som nikdy neupodozrievala a nesúdila podľa vonkajšieho zdania, ale všímala si to, čo je v dušiach mojich blízkych pekné, a prichádzala im na pomoc.

Pomôž mi, aby môj **sluch** bol milosrdný, aby som bola vnímavá na potreby svojich blízkych, aby moje uši neboli ľahostajné voči bolestiam a stonaniu blízkych.

Pomôž mi, Pane, aby môj **jazyk** bol milosrdný, aby som nikdy nehovorila zle o blízkych, ale pre každého mala slovo útechy a odpustenia.

Pomôž mi, Pane, aby moje **ruky** boli milosrdné a plné dobrých skutkov, aby som vedela svojim blízkym robiť len dobre a sama si vyberala ťažšie, namáhavejšie práce.

Pomôž mi, aby moje **nohy** boli milosrdné, aby som sa vždy ponáhľala pomáhať blízkym, premáhajúc vlastnú únavu a ustatosť.

Pomôž mi, Pane, aby moje **srdce** bolo milosrdné, aby som vedela spolucítiť s utrpením blížnych. Nikomu neodmietnem svoje srdce. Budem úprimná aj voči tým, o ktorých viem, že budú zneužívať moju dobrotu, a sama sa ukryjem v najmilosrdnejšom Ježišovom Srdci. Nech si tvoje milosrdenstvo odpočinie vo mne, ó, Pane môj.“

„, Ježišu môj, premeň ma na seba, lebo ty môžeš všetko.“ (163)

Prelomiť putá zla

 päťovne môžu naši misionári v Kláštore Božieho milosrdenstva v Nových Hradoch v Čechách zažiť, že Pán Ježiš sa zázračným spôsobom dotýka srdc tých, ktorým rozprávajú o jeho milosrdenstve. Často sú to presne takí ľudia, pri ktorých si človek v prvom okamihu pomyslí, že Boha určite neprijmú.

 Raz prišla istá učiteľka so svojou triedou do Kláštora Božieho milosrdenstva a poprosila o prehliadku s výkladom. Keď sestra misionárka, ktorá bola touto úlohou poverená, zbadala celú triedu, rozbúchalo sa jej srdce. Stála zoči-voči tridsiatim dvom mladým ľuďom v tmavom oblečení a s pankáčskymi účesmi, náušnicami a reťazami, ktorí nevzbudzovali práve dojem, že čakajú len na to, aby sa dozvedeli niečo o tomto kláštore, nehovoriac už o viere. Učiteľka jej potvrdila tento dojem: „Všetci sú neveriaci. Ale keďže sme už v Nových Hradoch, myslela som si, že by bola škoda, neponúknuť im duchovné bohatstvo, ktoré tento kláštor určite má.“ Preto poprosila sestru Teréziu, aby nehovorila až tak veľa o kostole a o umení, ale aby im porozprávala hlavne niečo duchovné. Mimochodom, potrebuje vraj päť minút na to, aby mladých „utíšila“. To nebola ľahká úloha!

Sestra Terézia vedela, že naši bratia a sestry boli v tom istom čase v kaplnke na poludňajšej modlitbe, rýchlo zbehla za nimi a poprosila, aby sa modlili na jej úmysel. Potom sa vrátila s mierne roztrasenými kolenami do kostola. Tam žiakov privítala a v krátkosti im porozprávala o našom spoločenstve a o kláštore. Sama o tom hovorí: „Ako som tak pred nimi stála a hovorila som im najprv o nás, o našom spoločenstve, zrazu som silne pocítila vo svojom srdci veľkú lásku – ale hneď som vedela, že to je láska Pána Ježiša k týmto mladým. Proste som silne prežila, že Boh ich veľmi miluje a že ja im to mám povedať. A tak som začala hovoriť o Božej láske a Božom milosrdenstve, o Bohu, ktorý miluje každého osobitne. Dokonca až tak veľmi, že obetoval svojho vlastného Syna. Pritom som im ukázala aj obraz milosrdného Ježiša a porozprávala im o svätej sestre Faustíne, o poslanstve a sviatku milosrdenstva. Všetci ticho počúvali.“

Potom dostala sr. Terézia nápad. Poprosila, aby piati z nich prišli dopredu. A skutočne sa nechali prehovoriť. Človek by sa bol nazdával, že sú to tí najhorší pankáči. Zostali stáť pred našou misionárkou, a tá sa ich opýtala:

„Povedzme, že máš dnes zlý deň, dostal si zlú známku v škole, tvoj kamarát sa na teba vykašlal, nič sa ti dnes nedarí. A keď prídeš domov, mama ťa vyhreší, prečo si si zase neupratal izbu. Čo urobíš? Budeš milý k svojej mame?“

Prvý chlapec odpovedal: *„Nie, určite nie. Vyjdem von a vynadám aj svojim kamarátom.“* „A ty?“ pýtala sa naša sestra ďalšieho: *„Keď ti vynadá, čo urobíš? Vrátiš mu to? Alebo to dáš ďalej niekomu inému?“* – *„Samozrejme, že to dám ďalej,“* odpovedal. A tak to išlo až po posledného. *„Dobre. A teraz otázka: kedy to prestane?“* Celkom spontánne odpovedal predposledný v rade: *„Keď to nedám ďalej!“* – *„Správne,“* odpovedala sestra, *„a presne to urobil Pán Ježiš. Nedal to ďalej, ale na všetko zlo, ktoré mu spôsobili, odpovedal láskou a iba láskou, až na smrť na kríži. A on nám všetkým odpustil a je vždy ochotný odpustiť nám. A presne o to, vás chcem teraz poprosiť, aby ste na zlo odpovedali láskou, aby ste s druhými ľuďmi žili v pokoji, aby ste si nechali odpustiť vy a aby ste odpustili aj tým ostatným.“*

Na priek všetkým očakávaniam sa zdalo, že žiaci sú dojatí a všetci boli zamyslení. A keď im sestra Terézia ponúkla na rozlúčku obraz milosrdného Ježiša, ani jeden z nich ho neodmietol.

Keď odchádzali z kostola, opýtala sa ešte sestra učiteľky, ako ich vôbec napadlo, prísť práve do Kláštora Božieho milosrdenstva. Tak jej učiteľka rozprávala, že každý žiak mal urobiť projekt o svojom rodnom meste. Prvou cenou za najlepšiu prácu bol výlet pre celú triedu do toho mesta, ktoré bolo predstavené v najlepšom projekte. A prvé miesto vyhral práve chlapec z Nových Hradov.

*T*akto sa Pán Ježiš ukázal opäť ako Dobrý Pastier, ktorý hľadá stratenú ovečku. Poslúžil si k tomu slohovou prácou a súťažením, aby ukázal svoju milosrdnú lásku tým, ktorí by sa s ňou možno ani nikdy neboli stretli.

Slová Pána Ježíša sv. sestře Faustine

*„Pozří sa do mōjho
milosrdného Srdca
a v tvojom vlastnom srdci
i v tvojších skutkoch
odzrkadľuj jeho
zmiľovanie.“*